

"Okupes" culturals a Cànoves

Un relat de: [Nurai](#)

En ocasions tinc la sensació que hi ha algunes persones, a vegades són homes, que fan grans revolucions teòriques i dialèctiques i, altres persones, sovint són dones, que fan petites revolucions quotidianes i pràctiques. Avui en volia compartir amb tu, si et ve de gust, una de les petites. En un poble del Parc Natural del Montseny, anomenat Cànoves i Samalús, hi ha un parell de personatges que tornen a arrencar el Cicle Cultural. I ara, segurament diràs: Quina novetat en un Vallès, per sort, tan ric en cultura com el nostre!

Atura, atura...

No es tracta pas d'una història amb tics de vulgaritat i sense sentit de dues baliga-balaga que no saben què fer-ne, del seu temps lliure.

Situem-nos. Som enmig d'una revolució xica, de les d'estar per casa, amb pocs, però dolços i amorosos, efectes col·laterals. M'explico.

Aquest divendres, 30 de gener de 2009, hem convidat la Najat El Hachmi a Cànoves. La majoria busquen el local social del poble, on creuen que la trobaran dalt d'un entarimat, però van ben errats. Ens trobem en una de les cases senyorials del nostre poble, la Torre Masaguer; d'aquelles que, quan hi entres, notes com l'ànima és present a les parets. La llar de foc crema lentament per convidar-nos al caliu i les flames, tot guspirejant calmades, ens informen del respecte a aquest lloc sagrat: són les seves golfes. Llibres arreu i mobiliari que ens fa present el passat. Anem entrant com si fos una cerimònia solemne i fem una colleta de 40 persones amb ganes d'escoltar la coneguda escriptora. Ella comença prudent, però crec que el "flexo" (que potser té més anys que ella) de la tauleta que l'acompanya li fa una aclucada d'ull i la porta a anar traient una ironia intel·ligent i lúcida. Ens reconeix que mai havia fet una xerrada literària en un lloc com aquest. La pau de l'espai i del públic l'amoroseix i no pot aturar les ganes d'explicar-nos la seva experiència vivencial des que li van atorgar el Premi Ramon Llull 2008, fins just avui que és l'endemà del relleu d'aquest trofeu. Més tard, el mal de panxa li recordarà que no és el premi el més important, sinó la riquesa, senzillesa i l'impacte de la seva escriptura, que ens ajuda en la bonica tasca de ser cada dia més lliures.

Un cop més ens han obert de bat a bat les portes d'una casa, propietat privada, al poble. Un cop més hem seguit la cançó d'en Sisa: "Oh, benvinguts, passeu, passeu, de les tristors en farem fum, que casa meva és casa vostra si és que hi ha... cases d'algú".

Un cop més, algun diari ha ignorat la nostra càlida i no-oficial activitat cultural. Però no t'amoïnis: en el públic hi ha la gent que, sense haver llegit Vicent Andrés Estellés, sap, perquè ho duu dins seu, que "allò que val és la consciència de no ser res si no s'és poble".

I, enxarxant-nos, aconseguim ser okupes culturals per un dia (amb el permís i l'excel·lent acollida dels propietaris). I visca la nostra diminuta revolució!